

[Jens Møller]

Når hr. Alfred Hansen spørger, om vi mener, det bør gælde dyr overhovedet, at der skal være en dyrlæge til stede, så vil jeg sige: nej, det mener vi ikke der bør. For os er det nemlig ikke det afgørende, at det er en dyrlæge; det afgørende er, at det er nogle mennesker, der ved, hvad det er, de har med at gøre, nogle mennesker, der kan gøre det på en ordentlig måde, så dyrene ikke kommer til at lide unødvendigt ved det. I og for sig kunne det for min skyld også godt være andre end dyrlæger, hvis der fandtes sådanne afgrænsede grupper, men det gør der vel ikke.

Der skal ske en omfattende revision af dyreværnsloven, når betænkningen fra udvalget kommer, det ved jeg, og det hilser jeg med glæde og ser frem til. Men vi ved jo alle sammen, at sådan noget tager tid. Betænkningen fra dette udvalg kan jo ikke ventes i dette år – efter de oplysninger, jeg har fået, sandsynligvis først i 1979 – og da det bliver en stor, omfattende revision af loven, ved vi jo alle, at det godt kan tage tid. Den skal måske genfremsættes osv. Der kan nemt komme til at gå en 2-3 år, inden vi får denne revision igennem. Derfor har vi peget på disse enkelte ting, som er så åbenbare. Her er virkelig noget, der bør forbedres. Hvorfor skal det vente i 2 år, når vi lige så godt kan vedtage det nu her i dette forår?

Jeg imødeser et godt arbejde i udvalget – det har vi jo fået tilsagn om fra bogstaveligt talt alle sider – hvor vi kan få foretaget de stramninger og de afgrænsninger, som har vist sig nødvendige, og jeg håber så, at vi inden sommer kan få dette forslag vedtaget til gavn for vore dyr.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af hittegodsloven
[af Voigt (FP) m. fl.]
(Lovforslag nr. L 197. Fremsat 15/2 78).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Erling Jensen):

Jeg har tidligere her i folketinget, endda inden for den seneste tid 2 gange, haft lejlighed til at redegøre for politiets salg af hittegodsknallerter. Lad mig her benytte lejligheden til at give en kort historisk redegørelse for sagen.

I 1973 blev der fra justitsministeriets side fastsat regler, som skulle forhindre, at der fra politiets hittegodsauktioner blev solgt ulovlige knallerter. Dette sikrede man bl. a. ved at lade statens bilinspektion foretage en nærmere undersøgelse af knallerterne inden bortsalg. Som det vil være bekendt, har der i en periode været problemer med at klare arbejdsopgaverne på bilinspektionen, og som følge heraf så justitsministeriet sig i januar måned i år nødsaget til med øjeblikkelig virkning at ophæve bestemmelserne om undersøgelse af hittegodsknallerter. Ellers måtte man i en periode forsinke andre og mere væsentlige arbejdsopgaver. Det var, som jeg tidligere har understreget her i tinget, ikke ministeriets agt at lade denne tilstand råde til evig tid. Det var kun en nødvendig, men naturligvis ikke ønskelig overgangsløsning.

Lad mig sige om det foreliggende lovforslag, at vel særligt bemærkningerne delvis kan være inspireret af en desværre forkert formulering af et detailproblem i mine tidligere besvarelser. Jeg vil derfor gerne benytte lejligheden til at tydeliggøre hittegodslovens regel på det nævnte område. Reglen er, at hittegods, som ikke er afhentet af ejeren, først kan sælges, når det har henstået i mindst 3 måneder. Politiet har altså ikke nogen pligt til at sælge straks efter udløbet af denne frist, idet bestemmelsen blot er givet for at sikre ejerne en rimelig frist til at afhente bortkommet gods. Dette er reglen i hittegodsloven.

Når jeg nu hertil kan føje, at jeg administrativt om kort tid er i stand til at gennem-

[Justitsministeren]

føre en ordning, hvorefter der ikke vil blive solgt ulovlige knallerter på politiets auktioner, ja, så har vi vist på en anden og, tror jeg, simplere måde opnået, hvad der ønskes med det foreliggende lovforslag.

Jeg mener på den baggrund ikke, der er behov for en ændring af selve hittegodsloven.

Hans Jørgen Jensen (S):

Mine kommentarer til dette lovforslag kan blive meget korte, idet det jo af justitsministerens tale her i dag fremgår, at den nuværende hittegodslov er fyldestgørende nok. Jeg skal på denne baggrund afvise det fremsatte lovforslag.

Holmberg (V):

Forslaget til lov om ændring af hittegodsloven, fremsat af hr. Voigt og hr. Glistrup, kunne egentlig godt ved en flygtig gennemlæsning se meget fornuftigt ud, og vi vil da heller ikke afvise tanken i det, men måske er der alligevel andre måder at finde frem til det samme resultat, uden at vi behøver at ændre hittegodsloven. Her er nemlig mange praktiske og principielle problemer.

Man læser i ministerens svar her i folketinget, både til hr. Voigt og til fru Nathalie Lind, at han er villig til ændringer. Fru Nathalie Lind anførte, at ud over det færdsels-sikkerhedsmæssige kunne det føles som stridende mod retsbevidsheden, at staten kunne sælge ulovlige knallerter til dem, der ønsker at købe dem på auktion, altså hittegodsauktion, og forbyde private erhvervsdrivende at sælge knallerter, som ikke er lovlige. Umiddelbart må vi jo være enige både med hr. Voigt og med fru Nathalie Lind.

Jeg betragter det i øvrigt som en selvfølge, at vi drøfter sagen i retsudvalget, men her ved første behandling kunne vi jo af praktiske grunde spørge ministeren. Nu har vi delvis fået svar, men jeg vil spørge, om jeg opfattede det rigtigt, at det er ministerens mening at finde frem til en ordning, der betyder, at et stort antal knallerter, der har relativt ringe værdi, ganske enkelt bliver destrueret og altså ikke bliver solgt til forbrugerne; de, der bliver tilbage, bliver undersøgt, men de bliver ikke solgt, hvis de er klart ulovlige. Hvis det er forstået rigtigt, så mener vi fak-

tisk ikke, der er behov for ændringer af hittegodsloven.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg skal også ganske kort sige, at vi naturligvis har sympati for de tanker, der ligger bag forslaget, men de løfter, ministeren har givet her i dag, synes jo i så væsentlig grad at imødekomme disse tanker, at det næppe vil være rimeligt at foretage en ændring af hittegodsloven. Men vi vil naturligvis se på det i udvalget.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Også jeg skal gøre det ganske kort. Vi vil naturligvis være med til at diskutere det videre i udvalget, men jeg ser ikke med særlig sympati på, at det skal ændres over hittegodsloven. Derimod forstår jeg nu på ministeren, at der hidtil har været holdt øje med disse ting, og at der på den ene eller anden måde vil blive givet mulighed for det igen, og det synes jeg er helt i orden. Vi i SF er jo heller ikke interesseret i, at ulovlige knallerter bare uden videre sælges videre, så vi vil naturligvis være med til at se på sagen.

Mimi Jakobsen (CD):

Vi er fra CDs side ganske enige med fru Annelise Gotfredsen.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti kan gå ind for det foreliggende lovforslag. Vi mener, det må være ganske naturligt, at der er sikkerhed for, at de knallerter, som politiet bortauktionerer, er i lovlig stand. Det er muligt, det kan ordnes ad anden vej, men vi må i hvert fald have en fuldstændig sikkerhed for det. Man kunne tænke sig, at der var andre ting, der var problemer med, og som kunne bortauktioneres uden at være i lovlig stand. Det er noget, man bør se på i retsudvalget.

Glistrup (FP):

Den umiddelbare anledning til, at det foreliggende forslag blev fremsat, var, at justitsministeren den 31. januar i år fremkom med en udtalelse, som jeg skal tillade mig at citere fra Folketingstidende for indeværende samling sp. 6007. Den lyder således:

»Ifølge hittegodslovgivningen skal hittegods, der er indleveret til politiet, inden 3

[Glistrup]

måneder bortsælges ved auktion, hvis ejeren ikke forinden har afhentet det.«

Det var en fortolkning af hittegodsloven, som umiddelbart forekom os at være både i strid med lovens egne ord og så umiddelbart praktisk opvarende, at vi ikke kunne blive stående herved.

Nu forstod jeg ministerens indlæg i dag fra talerstolen således, at denne udtalelse, som var blevet lidt forhastet formuleret, ikke dækker det, justitsministeren mener. Dermed må jeg erkende, at det, som var den umiddelbare anledning til lovforslagets fremsættelse, er et spørgsmål, der herefter har fundet sin afklaring.

Men nu er vi altså kommet dertil, at problemerne omkring hittegod og specielt om hittegods' lovliggørelse nu er kommet frem i form af et lovforslag, og da disse regler jo, takket være at de i alt væsentligt fungerer godt i det praktiske retsliv, ikke er noget, som man falder over til hverdag i Folketinget – der går jo normalt 10-15-20 år imellem, at vi har hittegodsloven til behandling – så vil jeg tro, at det, til trods for at den, som det nu viser sig, misforståelse, der lå til grund for, at forslaget overhovedet blev fremsat, nu er berigtiget, vil være rigtigt at fortsætte med forslaget og i forbindelse med en udvalgsbehandling undersøge, hvorvidt de regler, ministeren nu påtænker administrativt at gennemføre, kan virke tilfredsstillende både på knalbertområdet og på andre felter.

Nok har vore forfædre, da de i 1952 udformede denne hittegodslov og i 1963 ændrede den, haft en heldig hånd, men vi må bare erkende, at forholdene i dag er væsentligt anderledes i det praktiske hittegodskontorarbejde, end de var dengang. Vi kan f. eks. se det ved at kigge i justitsministeriets cirkulære, der kom i 1952, hvor man som de typiske hittegodsting omtaler – jeg citerer fra cirkulærets § 12 –: punge, tasker, mapper, briller, stokke, paraplyer, handsker, hatte o. lign. Det var da rigtigt; det var, som samfundet var dengang, de typiske hittegodseffekter, og det er vel stadig effekter, der spiller en betydelig rolle. Men vi må jo med hele velstandsudviklingen, med hele trafikmidlernes demokratisering erkende, at hittegodsproblemerne nu om dage er knyttet til effekter, som frembyder problemer af noget anden art end dem, man umiddelbart havde for øje, da fol-

kettinget i 1952 og 1963 behandlede hittegodsloven.

Derfor tror jeg, at det, at forslaget er kommet frem, trods alt er godt for noget, at det vil være en god og fornuftig ting nu at få en udvalgsbehandling, hvor vi ser, om der kan være grund til hist eller her at rette i den i øvrigt fortrinlige hittegodsløvgivning, vi har.

Justitsministeren (Erling Jensen):

Over for hr. Holmberg og andre kan jeg bekræfte, hvad jeg allerede har gjort på et onsdagsspørgsmål over for fru Nathalie Lind, at det, der er i mine overvejelser, og det, jeg mener at kunne gennemføre i løbet af meget, meget kort tid, er en ordning, hvorefter man foretager et skøn over, om hittegodsknallerten kan bære omkostningerne ved et syn. Kan den ikke det, destrueres den; kan den det, så sørger vi for, at synet gennemføres. Dermed er det reelle problem, man peger på i dette lovforslag, løst.

Hr. Glistrup antydede, at jeg havde for søgt mig med en fortolkning af hittegodsloven. Der lå ligesom lidt odiøst i det. Nej, hr. Glistrup, det var såmænd en sproglig smutter. Den sproglige smutter gjorde jeg rede for i mit indlæg her i dag. Det kan godt chokere mig lidt, at hele dette lovforslag er opstået på grundlag af en sproglig smutter, som vi kunne have fået afklaret, hvis hr. Glistrup og hr. Voigt ville have haft ulejlighed med at tage en kontakt til mig på det tidspunkt, da de syntes at opdage, at der lå en lille fejltagelse gemt i disse betragtninger.

Jeg tror altså, at det reelle i denne sag vil vi være i stand til at løse meget hurtigt administrativt. Derudover har jeg ikke noget som helst imod at diskutere hittegodsloven med hr. Glistrup og andre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod